

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

ΚΘ

ΟΝ καιρό που ο Μουρούζης συγκατα-
κόουσε στη Λαρίσι... με κάποια συνδέλφο
που, ηκούοντο καθημερινώς στη σκοπό-
βολή... μέσα απ' τ' δωμάτιό τους!

Πυροβολούσαν δηλαδή απ' τ' παρά-
θυρο τούς στόχους που τοποθετούσαν σ'
έναν πελαγίο βράχο, που ήταν ακριβώς
άπέναντι απ' αυτό. Για σπούδες πάλιν,
χρησιμοποιούσαν όσες μπουκάλες μύ-
ρας έπιπε από θραύς ο Μουρούζης και
τις όποιες κατά διαταγήν του στέλνανε
στο σπίτι του σ' έρωσάλοι. Τις μπου-
κάλες αυτές τις παρελάμβανε ο ύπηρέ-
της του Μουρούζη, ο οποίος λεγόταν
Κώπτες, κι' ο οποίος, αφού τις τοποθε-
τούσε όρθιες στη βάση του βράχου που

ανάφερα, γύριζε στο δωμάτιό του κυρίου του κι' ανέλαμπα-
νε επεσημώστερα κηθήκοντα.

Ο Κώπτες εγγεμίτε τα πιστόλια, καθίνε στο Μουρούζη και
στον φίλο του και συγχρόνως έδινε τ' παράγγελμα της σκο-
πέυσεως και του πυροβολισμού, φωνάζοντας μ' έναν κομικό-
τατο τρόπο:

— Έισθε έτοιμοι, κύριοι!... Προσοχή!... Έν... δού... τρία!
Έτσι άρχιζε τ' τον, τ' όποιο τελείωνε όταν έσοζαν απ' τ'
τις σφαίρες όλες ή μπουκάλες.

Και μιά φορά συνέβαινε να μην έινε έτοιμος να πυροβολήση
ο Μουρούζης και τότε ο κύριο μύρας ο Κώπτες, μετά τα... τρία
που έφωνίζε, αντί ν' άκουση την έκπυροκρότησι, αισθανότα-
νε άπάνω στο σθέκος του τ' θαρεία παλάμη του κυρίου του.

Μιά μέρα, καθώς μιλούσαν ο ή δύο
συγκατακοι και διάφορα ζητήματα,
ο Μουρούζης άναστενάξε βαθειά κι'
έπιε στο φίλο του:

— Τι τ'ά θέλεις, φίλε μου... Άπό μι-
κρός έδειχνα πως θα γίνω αυτός που
έγιναι: Καπετάν Φασαρίας, δηλαδή,
Θυμάμαι πως όταν ήμου 10—11 χρό-
νων παιδάκι, ή μεγαλύτερη λαχάρα
της καρδιάς μου ήταν τ'ό πως θα
κατάσερα να πάω στον πετροπόλε-
μο... Νύχτα και μέρα αυτό συλλογι-
ζόμουνα, γιατί ή πραγματοποιήσι
του όνειρου μου αυτού ήταν εξαιρε-
τικά δύσκολη. Φαντάσου, πως έκει-
νον τόν καιρό δεν μ' άφιναν ποτέ να
θγώ μόνος μου από τ'ό σπίτι. Στο
σχολείο με πήγαινε πάντα ο ύπηρέ-
της μιάς ο Χρήστος, ένας άφορτατος
υπάξιωματικός της Χαροφυλακής, ο
όποιος δεν μ' άφινε να κάνω θήμα ά-
πό κοντά του. Ότσοος όμως είχα
φροντίσει νάμαι έτοιμος σε κάθε ε-
υκαιρία. Είχα μάλιστα καταρθώσει
να θρω ένα πλατό κόκκινο ζωνάρι,
ένα μικρό μαγαίρι και μιά καλο-
πλεγμένη σφεντόνα, τ'ά απαραίτητα
εφόδια του πετροπολεμιστή. Όλα αυτά τάκρυβα κάθε μέρα κά-
τω απ' τή ναυτική μου μπλούζα, κι' έτσι, πάνοπλος, πήγαινα
στο σχολείο...

... Ένα μεσημέρι έμαθα, ότι τ' άπόγευμα της ίδιας ήμέρας
θα γινόταν σπουδαίος πετροπόλεμος και τ'ό πως άπόφασι να
λάβω άποδωθήποτε μέρος στον πετροπόλεμο αυτό...

... Άλλά όταν με πήρε ο κέρβερος κυνοδός, γιά να με δη-
γήση στον άλλο κέρβερο, τ'ό δασκαλό μου, δεν είχα καταρθώ-
σει ακόμη να καταστρώσω τ'ό σχέδιο της δραστηευσέως μου.
Γι' αυτό, όταν άποκαρτηθήκαμε απ' τ'ό σπίτι, στάθηκα κι' εί-
πα στον κυρ-Χρήστο:

— Άπ' έδω και πέρα μπορώ να πάω μόνος μου στο σχολείο.
Άφρησέ με, δεν πιστεύω να με πειράξει κανείς.

... Ο κυρ-Χρήστος όμως με ήξερε καλά και γι' αυτό μου άπο-
κρίθηκε χαμογελώντας:

— Άμ' ποιός να σε πειράξει έσένα, διάθελε!... Έγώ σε φυλάω,
ισα-ισα, γιά να μη θγάλης κανενός τ'ό μάτι.

... Όταν άκουσα τ'ά λόγια αυτά του κυρ-Χρήστου, κατάλαβα
πως με τ'ό καλό θα ήταν άδύνατο να ξεκολλησω από κοντά του
και πήρα μια γενναία άπόφασι. Στάθηκα μπροστά σε μιά με-
γάλη πέτρα και τ'ό φώναξα γιά να τ'ό άπασχολήσω την προ-
σοχή:

— Πώ! πώ!... Γιά ιδές έκει!

... Ο κυρ-Χρήστος γύρισε άπότομα πρός τ'ό μέρος που τ'ό έδει-

ξα. Τότε άρπαξα τήν πέτρα κι' έφου τ'ό τήν πέταξα με δύναμι
στο κεφάλι, τ'ό έβόλα στα πόδια, χωρίς να ένδιαφερθώ γιά τ'ό
άποτέλεσμα...

... Σε λίγα έφτασα στο μέρος που γινόταν ο πετροπόλεμος
καταλαχαιώσμενος. Αυτό όμως δεν μ' έμπόδισε να θγάλω ά-
μέσως τ'ή σφεντόνα μου και να καταταχθώ έθελοντής στην πρώ-
τη ομάδα που θρέθηκε μπροστά μού...

... Μόλις όμως προχώρησα εναντίον των αντίπαλων μου, και πρην
ακόμα προφτάω να τούς ριξώ έστω και μιά πέτρη, δέχθηκα
μιά κοτρώνα κατακέφαλα και σκορπίστηκα στη γής, άναί-
σθητος!...

... Όταν συνήλθα είδα πάνω απ' τ'ό καταματωμένο προσκέφα-
λο μου, τή μητέρα μου, που προσπαθούσε να με συνεφέρει.

... Τή στιγμή που με γδύνανε, ήρθε κι' ο πατέρας και μόλις είδε
τ'ό κόκκινο ζωνάρι που φορούσα και τ'ό μαγαίρι, έγινε έξω
φρενών.

— Κακούργος θα γίνης! μου φώναξε.

... Και μ' ένωσε ένα σφοντύλι, τόσο γερό, που έχασα τ'ίς αισθή-
σεις μου γιά δεύτερη φορά.

... Όταν γίνηκα καλά, δεν με στείλανε πεία στο σχολείο. Μού
πήρσαν ήβιαίτερο δασκαλό και με βάζανε να διαβάσω πηλό,
ώτσοος τις λίγες ώρες που μ' άφιναν έλευθερο, τις περιουσί-
α στον κήσο χοροπιδώντας...

... Ο περιορισμός αυτός με στενοχωρούσε φθέρη. Γιά να έ-
σκασω λοιπόν κάπως, πήρα κρυφά απ' τήν όπλοθήκη τ'ό πι-
τέρα μου ένα πιστόλι κι' έξιδιουκνήμασα ήτι χρειάζεται ακόμη
γιά τήν σκοποβολή. Κι' όταν άρχισα να ριχνάω στο σημείο, μου
φανόταν πως ήμου μεγάλος πολεμιστής! Έπαίρνα έσφοδρά-
τω έφρος κι' όταν πετύχαινα στο στόχο, νόμιζα πως άφηνάω
δυό ακόμα σπιδάμες απ' τή γή! Μά όταν έθελπα πάλιν πως
δεν είχα άλλους μάρτυρες των επιτυχίων μου αυτών, παρά τ'ό
μανδρότικο και τ'ό δεινρή τ'ό κή-
που, μ' έπιανε ένα άλλοκοτο αΐθερι.
μα και σαν να ήμου ένας δεύτερος
Δάν Κιχάτος, άρχισα, με λίσσα, να
πυροβολώ τα δέντρα που μου φαι-
νότουσαν σαν γιγάντιες άκμήτι, που
δεν τολμούσαν να μετρηθούν μαζί
μου! Καθώς φαίνεται, ή έκ-
φράσι τ'ό προσώπου μου κα-
τά τήν διαρκεία της δσκηγι-
τικής αυτής μάχης, ήταν κομικώτε-
τη. Και θα σοσ π'ό άμέσως πως έ-
τυχε να τ'ό καταλάβω αυτό...

... Μιά μέρα, καθώς πυροβολούσα
τα δέντρα, άκουσα πίσω μου μιά φ-
νη να μ'ό λέει:

— Τι ώρασι που σκοπεύεις!... Έρή-
μαξες όλα τ'ά δέντρα!...

... Όπως άπότομα πίσω κι' είδα
καθάλλα άπάνω τ'ό μανδρότικο τόν
ύπηρέτη τ'ό διπλανού σπιτιού, που
γελούσε μαζί μου.

— Τι λές, θρέ γαλντούπη; τ'ό φόν-
ναξα, νιώθοντας να μ'ό ανεβαίνει
τ'ό αίμα στο κεφάλι. Γελάς με μένα;..
Πήγαινε να χάθης απ' έκει, να μ'ό
σοσ άνάψω καμιά πιστολιά και πέ-
σε σαν γάτος κάτω!

... Ο ύπηρέτης όμως ξέσπασε σ' άκράτητα γέλια κι' έπειτα
μου φώναξε:

— Σιγά, θρέ ήρωσ... μη με σκοτώσης!

... Έγώ τότε, ακούγοντας τ'ά σαρκαστικά του γέλια και τ'ά
λόγια του τ'ά ειρωνικά, γίνηκα έξω φρενών και όπως είχα κρε-
μασμένο τ'ό πόδι του πρός τ'ό μέρος μου, σημάδεψα και τούρ-
μισα.

... Ο ύπηρέτης έβαλε άμέσως τις φωνές κι' έγώ έτρεφα και
κρυφθηκα μέσα στο σπίτι. Μη ρωτάς τί έγινε έπειτα. Τ'ό άπο-
τέλεσμα ήταν να πληρώση ο πατέρας μου μιά γενναία τ'ά ά-
ποζημίωσι στον ρουκαρά που τραυματίασε τ'ό πόδι και να
μπαρκάρουν γιά τήν Ευρώπη, όπου με κλείσανε σ' ένα scho-
λείο...

Μιά θραειά, που φαίνοντα σκεφτικός ο Μουρούζης, τόν πλη-
σίασε ο συγκατακοικός τρυ και τ'ό έπιε:

— Βλέπω, ότι καταλαβαίνεις πως είσαι χαμένος άν έξακολο-
γήσης τή ζωή αυτή. Μονάχα ένα άλλο δυνατό πάθος, εδγενές
όμως, θα μπορούσε ίσως να έξέλαιω τ'ό πάθος τ'ό ποιοτ'ό που
σε οδηγεί στην πλήρη καταστροφή... Πές μου, λοιπόν, άγάπη-
σε ποτέ σου;

— Ναί, άγάπησα κι' έγώ! τ'ό άπάντησε ο Μουρούζης, άφί-
νοντας έναν θαθώτατο στεναγμό. Άγάπησα κι' αυτό μ'ό έκανε
να πίνω περισσότερο. Και τώρα πεία δεν μπορώ ν' άγαπήσω!...

